

ZPRÁVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Duben 2021

POKAŽENÉ VELIKONOCE

První velikonoce (*pascha*) byly překotné, nečekané

Ony dny vybočovaly ze zajetých kolejí a ze zajetých zvyků Izraelitů v egyptském zajetí. Bůh byl se svým lidem a vyvedl ho ze zajetí a otroctví v Egyptě.

Velikonoce před dvěma tisíci lety byly naprosto jiné než obvykle a zpočátku úděsné. Všem Ježíšovým následovníkům připadaly jako zmar a konec všeho v co doufali. Jakoby Bůh nebyl, prohrál, nebo zklamal. Bůh byl ale s nimi.

A nakonec skrze Kristovu smrt a zmrtvýchvstání otevřel cestu do naplněného života s Bohem.

Další dva tisíce let probíhaly oslavy Velikonoc v nejrůznějších dějinných konstalacích, událostech, v radostech i pohromách. Velikonoce byly v mnohém stejné a vždy i nějak jiné. Vždy ale promlouvaly do oné konkrétní situace. Bůh byl stále se svým lidem a vedl ho po svých cestách k sobě.

Letos jsou opět Velikonoce, korona-velikonoce. Opět stejné a v mnohém jiné. Tyto dny vybočují ze zajetých kolejí a zvyklostí. Podstata Velikonoc se ale nezměnila, Bůh je stále se svým lidem.

foto Člověk a víra

Bohoslužby jsou omezené a pro mnohé nedostupné

Kolikrát již v dějinách Velikonoc byly společné bohoslužby zakázané a synagogy i kostely zavřené, či zbořené! Kolik lidí oslavovalo Velikonoce ve vězení, v lágrech či během pronásledování!

Bůh ale nepřestal promlouvat, vést a zachraňovat, ani tehdy, ani teď. Ježíš prochází přes zamčené dveře, neexistují pro něho překážky, které by mu zabránily dojít k lidem, aby jim řekl, že velikonoce dobře dopadly. Pro něho, pro učedníky i pro nás po 2000 letech.

Bůh promlouvá do naší konkrétní situace

Do mé, do tvé.

Promlouvá k tobě, naslouchej mu.

Stvořil tě k radosti, záleží mu na tobě, miluje tě.

Na důkaz toho za tebe položil život.

Očekává tě s otevřenou náručí, Neboj se mu otevřít své srdce.

Aleluja!

Zpracoval Vladimír Šimík

FRANTIŠEK V IRÁKU

Posel pokoje, kající poutník, bratr

V nedávných dnech mi Pán poskytl možnost navštívit Irák, čímž se uskutečnil plán sv. Jana Pavla II. Do Abrahámovy země předtím nikdy nevstoupil žádný papež a Prozřetelnost si přála, aby se to událo nyní, na znamení naděje po letech války a terorismu a v pandemických těžkostech. Po této návštěvě se má duše naplnila vděčností – vděčností vůči Bohu a všem, kteří ji umožnili.

Silně jsem cítil kající smysl této pouti. Nemohl jsem přistoupit k onomu zmučenému národu, k oné mučednické církvi, aniž bych na sebe, jménem katolické církve, vzal onen kříž, který již léta nesou. Je to velký kříž, jako ten, který byl umístěn u vjezdu do Karakoše. Zejména jsem to vnímal při pohledu na dosud otevřené rány, způsobené destrukcí, a ještě více, když jsem se setkal a naslouchal jsem svědkům, kteří přežili násilí, pronásledování, vyhnanství... Zároveň jsem kolem sebe viděl radost z přijetí Kristova posla, viděl jsem naději upínající se k obzoru pokoje a bratrství, kterou vystihují Ježíšova slova, jež byla mottem mé návštěvy: **“Vy všichni jste bratři”** (Mt 23,8).

Irácký národ má právo na to, aby žil v míru a opětovně našel důstojnost, která mu náleží. Mezopotámie je kolébkou civilizace, Kdo ji zničil? Válka. Válka je onou nestvůrou, která se v běhu epoch ustavičně mění a nadále požírá lidstvo.

Bratrství je silnější než bratrovražda, prohlásil papež v troskách iráckého Mosulu
foto Reuters

Odpovědí na válku však není další válka, na řinčení zbraní se neodpovídá zbraněmi. Odpovědí je bratrství. Tato výzva platí pro Irák, avšak nejenom pro něj: je to výzva kladená mnoha konfliktním regionům a konečně je bratrství výzvou, před níž stojí celý svět. Budeme schopni navázat vzájemné bratrství, prosadit jeho kulturu? Anebo budeme pokračovat v Kainově logice, tedy válce, a nikoli bratrství.

Právě z tohoto důvodu jsme se jako křesťané a muslimové shromáždili a společně se modlili s představiteli dalších náboženství v Uru, kde si Bůh před zhruba čtyřmi tisíci lety zavolał Abraháma. Když jsme v Uru společně stáli pod svítícím nebem, týmž nebem, na kterém náš otec Abrahám spatřil nás, své potomstvo, zdálo se nám, že nám opět zaznívá v srdcích věta: Vy všichni jste bratři.

Poselství o bratrství jsme vyslali rovněž z Mosulu a Karakoše*), měst na řece Tigris poblíž rozvalin starověkého Ninive. Jejich okupace Islámským státem zapříčinila útěk tisíců obyvatel, mezi nimiž bylo mnoho křesťanů různých vyznání a příslušníků dalších pronásledovaných menšin, zejména Jezidů. Starobylá identita těchto měst byla zničena. Nyní se namáhavě usiluje o jejich obnovu, muslimové zvou křesťany, aby se vrátili, a společně renovují kostely i mešity. Tam nastává bratrství. Prosím, nepřestávejme se modlit za tyto naše těžce zkoušené bratry a sestry, aby našli sílu k novému začátku.

Chvalme Boha za tuto historickou návštěvu a nadále se modleme za onu zemi a za Blízký Východ. Navzdory zkázonosnému hluku zbraní irácké palmy, které jsou symbolem tohoto státu a jeho naděje, nadále rostou a přinášejí ovoce. Kéž Bůh, který je pokojem, udělí bratrskou budoucnost Iráku, Blízkému východu i celému světu!

** Karakoš (arabsky Al-Hamdaniya) bylo město se 60 tisíci obyvatel na severu Iráku. Z mapy zmizelo prakticky přes noc. Jeho obyvatelé uprchli jen s tím, co měli zrovna při sobě. Dnes je Karakoš sice osvobozený, nicméně vypálený a zaminovaný. A tudíž stále zcela bez života.*

Z katecheze Svatého otce, Vatican News

SVĚTEC MĚSÍCE

sv. Vojtěch – biskup lidu tvrdého srdce, první český Evropan

Narodil se na hradě Libici zřejmě roku 956. Byl z rodu Slavníkovců, kteří vládli na větší části území dnešních východních Čech. Vojtěch jako chlapec těžce onemocněl a když byl na přímluvu Panny Marie uzdraven, otec přislíbil, že z něj vychová kněze.

Vojtěch přijal v 16 letech při biřmování jméno Adalbert po misionáři a arcibiskupu, který mu byl vzorem a přítelem. V 26 letech, byl Vojtěch na levohradském hradisku zvolen za biskupa, i když dosud nebyl knězem. Ve Veroně byl vysvěcen a tam také od římského císaře Otty II. svůj úřad oficiálně přijal.

Vojtěcha hluboce oslovila tzv. clunyská reforma benediktinského řádu, směřující k prohloubení duchovního života a uvolnění církevního života ze světských pout. Rozhodl se podle jejích myšlenek napravovat svou diecézi, žít asketickým

životem a důsledně trvat na křesťanských zásadách. V Čechách ale po nápravě nikdo moc netoužil.

Přes všechno úsilí ani po šesti letech nenašel s velmoži společnou řeč. Byl jim trnem v oku pro své mravní požadavky. Také někteří duchovní odmítali žit v celibátu. Zastání neměl ani u vladaře Boleslava II. Proto se Vojtěch odebral s nejmladším bratrem Radimem do Říma žádat papeže Jana XV. o osvobození od svěřeného úřadu. Po papežově souhlasu s odstoupením vstoupil v roce 989 s bratrem do benediktinského kláštera. V dubnu 990 na Aventinu v Římě složili řeholní sliby.

Během tří let po odchodu Vojtěcha se úroveň náboženského života značně zhoršila a mohučský arcibiskup žádal papeže, aby Vojtěcha poslal zpět do Prahy. Vojtěch se vrátil se 12 římskými řeholníky, kteří pak žili v břevnovském klášteře, založeném pro ně Boleslavem II., který Vojtěcha osobně přivítal. Nicméně napětí mezi ním a šlechtou se znovu zostřovalo.

K vyhrocení došlo po vraždě údajně cizoložné šlechtičny, která hledala pomoc u biskupa a byla ukryta v chrámě, než dojde k soudnímu rozhodnutí. Pronásledovatelé ale porušili právo azylu a znesvětili kostel její vraždou. Biskup Vojtěch je poté vyobcoval z církve a postižení velmoži odpověděli nenávistí proti němu a jeho rodu. Vojtěch proto znovu odešel do benediktinského kláštera v Římě.

V květnu 996 byl v Římě korunován za císaře mladý německý panovník Otto III., který s Vojtěchem navázal užší přátelství a obdivoval jeho učenost, upřímnou zbožnost i přísný život. Papežem se v tom roce stal císařův příbuzný Řehoř V. Ten Vojtěcha poslal zpět do Prahy a on poslušně šel, ale předem si vyžádal dovolení, aby, pokud ho Češi nepřijmou, směl jít hlásat evangelium k pohanům.

Po třetím návratu do Čech narazil Vojtěch na nesmiřitelné nepřátelství. Za jeho pobytu v Římě nepřátelští velmoži vyvraždili na hradě Libici slavníkovský rod, z něhož zůstal jen on s Radimem, protože byli v té době v Římě. Oba proto zamířili do Polska, kde byli hosty panovníka Boleslava Chrabrého, a odtud do pohanských krajů severního Polska, kde se dočkali pozoruhodných misijních úspěchů. Poté Vojtěch přešel k sousedním pohanským Prusům. Tam, poblíž Královce, omylem vstoupil na tzv. Romovské pole, které měli pohané za posvátné. Ti se přihnali, udeřili ho prý nejprve veslem, pak ho probodali oštěpy a nakonec jeho useknutou hlavu narazili na kůl. Bylo mu 41 let.

Papežem Silvestrem II. byl Vojtěch svatořečen již dva roky po své mučednické smrti. K úctě sv. Vojtěcha v Polsku, Německu a Římě se nakonec svérázným způsobem přidaly i Čechy. Jejich panovník Břetislav I. ukořistil při vojenské

výpravě ostatky sv. Vojtěcha a dopravil je do Prahy. Nyní se nacházejí v hlavní lodi pražské katedrály.

Životní příběh svatého Vojtěcha se zdá být potvrzením evangelijního výroku, že žádný prorok není vítán ve svém domově. Zatímco v mnohých okolních zemích českého biskupa ctili, vítali a milovali, v jeho vlasti jej čekaly jen neúspěchy, zrada a odmítání. Byl svým vzděláním, rozhledem, styky, mravním kodexem v prostředí rodícího se českého národa zcela ojedinělý a patrně i nepochopitelný.

Díky svému stálému putování bez jistoty domova se stal prvním z řady našich velikých emigrantů, pro které ve vlastní zemi nebylo místo, a které pak po smrti národ oslavoval jako své hrdiny. Je škoda, že svatý Vojtěch prozatím nevrostl do našeho národního povědomí tak jako Václav, Ludmila, Anežka nebo Cyril a Metoděj.

Modlitba

Bože, Tys naplnil svatého biskupa Vojtěcha touhou po spáse duší a posiloval ho, aby svou věrnost potvrdil mučednickou smrtí; na jeho přímluvu pomáhají biskupům a kněžím, aby svědomitě konali svou službu, a lid, který jsi jim svěřil, posiluj, ať ochotně kráčí cestou, kterou ho jeho pastýři vedou.

(modlitba z breviáře)

<http://catholica.cz>

BIBLICKÉ INSPIRACE

Celá pospolitost synů Izraele táhla z pouště Sínu od stanoviště ke stanovišti podle Hospodinova rozkazu.

Utábořili se v Refidimu, ale lid neměl vodu k pití. Tu se lid dostal do sváru s Mojžíšem a naléhali: „Dejte nám vodu, chceme pít!“ Mojžíš se jich zeptal: „Proč se se mnou přete? Proč pokoušíte Hospodina?“ Lid tam žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Vyčítali: „Proto jsi nás vyvedl z Egypta, abys nás, naše syny a stáda umořil žízni?“

Mojžíš úpěl k Hospodinu: „Jak se mám vůči tomuto lidu zachovat? Taktak že mě neukamenují.“ Hospodin Mojžíšovi řekl: „Vyjdi před lid. Vezmi s sebou

některé z izraelských starších. Také hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, si vezmi do ruky a jdi. Já tam budu stát před tebou na skále na Chorébu. Udeříš do skály a vyjde z ní voda, aby lid mohl pít.“ Mojžíš to udělal před očima izraelských starších.

To místo pojmenoval Massa a Meriba (to je Pokušení a Svár) podle sváru Izraelců a proto, že pokoušeli Hospodina pochybováním: „Je mezi námi Hospodin, nebo není?“ (Ex 17,1-7)

Myšlenky k meditaci

Nejistota, strach, obviňování, nedůvěra, reptání... Taková nálada vládla zřejmě mezi Izraelity, které Mojžíš právě vyvedl z otroctví v Egyptě. „Měli jsme se špatně a teď se máme ještě hůř – a kdo za to může? Je vůbec Bůh mezi námi?“

Uchovat si víru ve chvílích, kdy se necítíme v bezpečí, není jednoduché. Svádí to i k tomu, abychom hledali viníka. Kvůli pandemii koronaviru prožíváme podobné pocity jako tehdy Izraelité na poušti. Ptáme se: „To jsi nás přivedl až sem, abys nás zahubil?“

Každý se pokouší vyrovnat se s nastalou situací po svém. Mojžíš tenkrát neváhal a obrátil se přímo k Bohu. Ten mu odpověděl a jeho lid vedl dál. I když asi jinak, než Izraelité očekávali...

Bůh promlouvá i v těchto dnech ke každému z nás: skrze Písmo, skrze Ducha svatého i prostřednictvím lidí kolem nás.

Další texty k modlitbě a povzbuzení

„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne.“ (J 14,1).

„Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“ (J 16,33)

„Jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20)

„Já jsem vzkříšený a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.“ (J 11,25)

Zpracoval Vladimír Šimík

LITURGICKÉ OKÉNKO

Velikonoční triduum - střípky z historie

O velikonocích Melitóna ze Sard

Jedním z nejstarších liturgických velikonočních textů je spis "O Pasše" biskupa Melitóna ze Sard z poloviny 2. století. Veliká noc se slavila ze 14. na 15. nisan, tj. v den židovské Paschy. Večer po západu slunce se komunita sešla k postu a četbě Písma, příběhu o přechodu Rudým mořem a dalších starozákonních textů. Následovala homilie spojené s modlitbami a hymny. V noci se konala

společná hostina s kvazi eucharistickým charakterem, napodobující židovský seder, během níž se četla křesťanská verze peschaové hagady. Po rituální části následovalo agapé.

Peri Pascha

*Kdysi totiž mělo cenu obětování ovce, nyní ztratilo cenu prostřednictvím Pánova života;
cenu měla smrt ovce, nyní ztratila cenu prostřednictvím Pánovy spásy;
cenu měla krev ovce, nyní ztratila cenu prostřednictvím Pánova Ducha;
cenu měl beránek bez hlesu, nyní ztratil cenu prostřednictvím Syna bez poskvrny;
cenu měl Chrám, který je dole, nyní ztratil cenu prostřednictvím Krista shůry;
cenu měl Jeruzalém, který je dole, nyní ztratil cenu prostřednictvím Jeruzaléma shůry;
cenu mělo "úzké" dědictví, nyní ztratilo cenu prostřednictvím "široké milosti".*

Nejstarší svědectví

Tertulián na přelomu 2. a 3. století svědčí o tom, že Velikonoce jsou vhodným termínem pro udílení křtu, i že velikonoční vigilie trvala dlouhou dobu. Velikonoční hymnus ze 3. století obsahuje aklamaci inspirovanou 1 Kor 11,26, Římský církevní Otec a vychovatel císaře Konstantina Lactantius ukazuje dvojí význam slavení Velikonoc: připomínka Kristova vítězství nad smrtí, ale také očekávání jeho druhého příchodu.

O křtu

Nejslavnostnějším dnem pro křest jsou Velikonoce, neboť tehdy se završuje utrpení Páně, do něhož jsme pokřtěni. Jako na předobraz křtu můžeme také pohlížet na příkaz, který dal Pán učedníkům ohledně přípravy poslední večeře, kterou s nimi chtěl slavit: Najdete, říká, muže nesoucího vodu: znamením vody jim ukazuje místo slavení Velikonoc.

Velikonoční hymnus

Ten, který žije v lůně Otce, Slovo-Bůh, dnes byl jako člověk, z vlastní vůle, ukřižován a pohřben. Třetího dne vstal z mrtvých a obveselil nás svým velkým milosrdenstvím. Tvou smrt zvěstujeme a tvé slavné vzkříšení oslavujeme, Kriste. Byli jsme učiněni hodnými tvého tajemného a nevýslovného stolu a neohroženě přijímáme předložené duchovní dary. S anděly voláme a tvůj vítězný hymnus: Aleluja!

Z deníku poutnice Egérie

Popisuje obřady Jeruzalémské církve na konci 4. století, jak je zažila během své pouti.

Velký pátek

Všichni až po nejmenší dítě s biskupem sestupují pěšky s hymny do Getsemane, a vzhledem k tomu, že je celý tak velký dav unaven bděním a zesláblý každodenním

půstem a mají sestoupit z tak velké hory, jde se pomalu, pomalu s hymny na Getsemane. Kvůli světlu pro všechny lid jsou pohodově kostelní pochodně.

A jakmile přišla šestá hodina, jde se před Kříž, ať je dešť nebo horko; to místo je pod širým nebem, je to jakési hodně veliké a velmi krásné atrium, které je mezi Křížem a Anastasí (místo Ježíšova vzkříšení). Zde se tedy shromáždí všechny lid, takže ani nejdou otevřít dveře.

A tak od šesté hodiny až do deváté se stále takto čtou čtení nebo říkají hymny, aby se ukázalo všemu lidu, že cokoli řekli proroci o utrpení Páně, že se stane, se také stalo, jak je ukázáno skrze evangelia a spisy apoštolů. A tak po ty tři hodiny se všechny lid učí, že se nestalo nic, co by dříve nebylo řečeno, a nic nebylo řečeno, co by se zcela nesplnilo.

Při jednotlivých čteních a modlitbách je takové pohnutí a takový nářek lidu, že je to neuvěřitelné. Není nikdo, ani starý ani mladý, kdo by toho dne v těch třech hodinách neplakal tolik, že se to nedá vypovědět, protože Pán pro nás tolik vytrpěl. Když začíná devátá hodina, čte se to místo z evangelia podle Jana, kde Pán odevzdal ducha; po přečtení se koná modlitba a propuštění věřících.

Liturgie.cz

OSOBNOSTI NAŠÍ DOBY

František Lízna

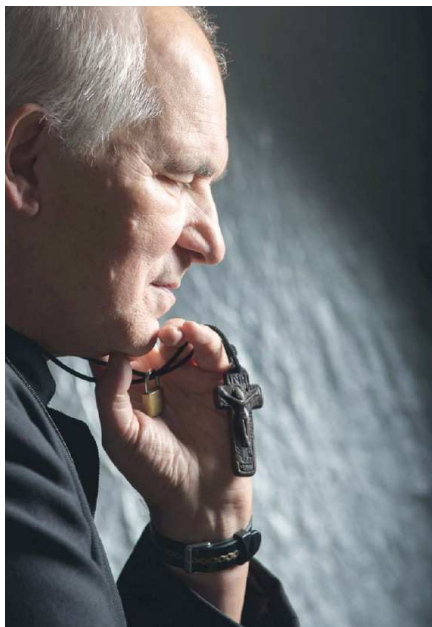

Foto: Vojtěch Vlk

4. března zemřel František Lízna, poutník, básník, kněz, vězeň komunistického režimu, člověk, který dokázal být blízký těm nejpouštěnějším.

Žádné osobní nepohodlí, utrpení, nemilost, společenské opovržení, tvrdé výslechy ani vězení pro něj nikdy nebyly motivací pro to, aby se pokusil uhnout či slevit z morálních nároků, které na sebe měl. Jan Sokol ve svých promluvách ze svaté Markéty v Praze opakovaně zdůrazňuje, že žádný křesťan nebere Ježíšova slova o tom, že by si měl vyloupnout oko, pokud ho svádí ke hříchu, úplně doslova. Myslím, že neznám mnoho lidí, kteří by se právě tomuto požadavku tak blížili jako František Lízna.

Michal Černý

František Lízna o sobě

Jsem hluboce přesvědčen, že smrt je přechodem do skutečného života - s tím souvisí i to, že na tomto životě nelpím. Když jsem přišel k doktoru s rakovinou, řekl jsem: „Řekni mi to na rovinu. Pro mě by bylo nejlepší slyšet, že žádná léčba nemá smysl.“ - Už proto, že věřím i v jiný druh léčby – duchovní uzdravení. Já nepohrdám lékařskou vědou, ale mám důvěru v Boha, který ví přesně, kdy mě má odvolat. Co bych byl za křesťana, kdybych oddaloval setkání se Spasitelem? A doktor mi odpověděl: „Vidím, že vám to můžu říct na rovinu: Přišel jste pozdě.“

Podle mě církev má víc chodit na místa, kde se lidé nacházejí ve vypjatých situacích. Kdybych byl mladý a neměl vztah ke kněžství, tak bych možná teď členem nějaké mise třeba v Afghánistánu. Provinciála jsem roku 1995 požádal o tři možnosti: buď ať mě pošle na misie do Ruska, nebo do Chanova, anebo do naší nejtěžší věznice. To třetí mi odsouhlasil – umožnil mi působit na Mírově. Je jen škoda, že v církvi neexistuje větší vůle angažovat se ve službě lidem na okraji. Kde jinde už by církev měla být než na místech, kde je to nejvíc potřeba? Já prosazuji pastorační práci v Chanově, ale řeknou mi: „Jsi na to sám, a to je málo.“ No, a když to pak dělám sám, jsem za podivína.

Kristus, kdyby se měl narodit dnes a ve střední Evropě, tak by se nejspíš narodil ve východoslovenských romských osadách. Kristus měl obrovský soucit, dotýkal se i lidí, kteří byli ze společnosti vyloučeni i z tzv. rozumných důvodů – např. malomocných. A uvědomme si, že jeho poslední hovor nebyl s apoštolů, ale s vrahem, kterému slíbil nebe.

Pro mě je setkávání s lidmi na okraji společnosti radost, i to chození do věznic mě obohacuje. Víc než jejich činy mě leží na srdci to, že je velmi ohrožena jejich spása. A právě proto u nich má být církev a snažit se je přimět k pokání. Nepokládám se za lepšího než oni, a oni mě kvůli tomu respektují. Pro mě je to snazší v tom, že jsem vězení i chudobu zažil.

Setkal jsem se tam s jedním člověkem, který po revoluci podnikal. Začali ho vydírat a on pak zastřelil tři lidi (mj. i jednu ženu). Dostal 24 let, o křesťanství nic nevěděl. Dnes svou ženu a dceru, které ho navštěvují, vede k víře. Napsal mi dopis, že děkuje za vězení, že až tam našel Boha. S ním jsem si párkrát připadal, jako bych já byl v nějakém vězení, a on venku – tolik byl ponořen do Krista.

Když přijdeš do luxusního bytu, říkáš si, co všechno nemáš, a riskuješ, že se staneš otrokem majetku. Ale chudí mě vždy postaví na nohy, obohatí mě. Při vstupu do řádu jsem slíbil chudobu, takže to, co jsem nerozdal chudým, mi při Božím soudu bude jen přítěží.

A mám radost, že se za mě bude při konečném soudu přimlouvat právě tento typ lidí. Třeba mi volala dívka, která u mě kdysi našla azyl (a pak mě okradla o padesát tisíc), že ví o mé nemoci a že se za mě pravidelně bude modlit – u ní je to sice trochu motivováno strachem, že se o ní nebude mít kdo starat, ale přece jen je to modlitba. Nedávno se dokonce nechala pokřtít. Přitom má sama problémy – nechala se předělat na muže, hledá práci, splácí dluhy. Je jednou z dívek, které v 18 letech odejdou z děčáku a nemají, kam jít, a většinou končí u kuplířů nebo na E55. Kdybych jí potom, co mě okradla a utratila peníze za automaty, řekl, ať jde pryč, tak by se za pár dní dostala do vězení, a už by se z toho kruhu nedostala. A to není můj styl.

Rozhodně odmítám hlasy tzv. křesťanů, kteří říkají: „Proč si zabíjíš zdraví, oni tě jen zneužívají.“ Teď třeba ano, ale snad aspoň zaseju semínko. A třeba na konci života řeknou tři slova: „Pane, smiluj se.“ To úplně stačí. A stanou se tím lotrem po pravici...

*Z rozhovoru s Janem Mazancem
Katolický týdeník 27/2005*

ROK RODINY A MANŽELSTVÍ

19. březen 2021- 26. červen 2022

19. března jsme si připomněli páté výročí vydání apoštolské exhortace *Amoris laetitia*, pojednávající o lásce v rodině. Jak papež František oznámil o prosincovém svátku Svaté Rodiny, zahájil na svátek sv. Josefa zvláštní rok věnovaný rodině a manželství, který se uzavře v červnu 2022 při 10. Světovém setkání rodin v Římě.

Jaké jsou hlavní cíle Roku rodiny?

- Sdílet obsah apoštolské exhortace *Amoris laetitia*, aby “lidé prožívali evangelium rodiny jako radost, která naplňuje srdce a celý život”.
- Ukazovat, že svátost manželství je dar, který v sobě nese sílu k proměně lidské lásky.

- Uschopnit rodiny k aktivnímu apoštolátu. Po čase se rodina učedníků změní v rodinu misionářů.
- Učit mladé lidi tak, aby si uvědomili, že je důležité růst v pravdě lásky a ve vědomí sebe jako daru ve všem, čemu se věnují.
- Rozšiřovat příležitosti pro apoštolát rodiny tak, aby zahrnoval manželské páry, děti, mladé lidi, starší osoby a situace, kde se projevuje křehkost rodiny.

Národní centrum pro rodinu

APOŠTOLÁT MODLITBY

DUBEN 2021

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

EVANGELIZAČNÍ ÚMYSL

Za základní práva

Modleme se za ty, kdo riskují život v boji za základní lidská práva v diktaturách, autoritářských režimech a nezřídka i v demokraciích, které procházejí krizí.

NÁRODNÍ ÚMYSL

Děkujeme za velikonoční radost a naději v životě nás křesťanů a prosíme, abychom byli světlem světa a solí země, jak to od nás svět právem očekává.

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

1.4. (čtvrtek)	Zelený čtvrtek
2.4. (pátek)	Velký pátek
3.4. (sobota)	Bílá sobota
4.4. (neděle)	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
11.4. (neděle)	2. neděle velikonoční (Božího milosrdenství)
13.4. (úterý)	Sv. Martina I., papeže a mučedníka
18.4. (neděle)	3. neděle velikonoční
21.4. (středa)	Sv. Anselma, biskupa a učitele církve
23.4. (pátek)	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona Arcidieceze pražské

- 24.4. (sobota) Sv. Jiří, mučedníka
25.4. (neděle) 4. neděle velikonoční
29.4. (čtvrtek) Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy

Výzva biskupů ke sčítání lidu 2021

Bratři a sestry,

27. března 2021 začne sčítání lidu, které bylo naposledy před deseti lety. Tak jako minule, i tentokrát bude odpověď na otázku příslušnosti k náboženské víře a příslušnosti k církvi dobrovolná. Z pohledu katolické církve je příslušnost k církvi dána křtem. Katolíkem je ten, kdo byl v církvi katolické pokřtěn, a tato skutečnost byla zaznamenána do církevních matrik.

Za posledních sto let prošla evidence náboženského vyznání apříslušnosti k církvi několika změnami, a nyní je dobrovolná. Česká biskupská konference v roce 2020 publikovala statistický údaj, akceptovaný odbornou veřejností, který říká, že v České republice je v současnosti **pokřtěno v katolické církvi 4,591 mil. obyvatel, tedy 43 % obyvatelstva.**

Přesto je třeba se ke své církvi přihlásit i při sčítání lidu. Proto Vás vyzýváme, abyste vyplnili údaj v kolonce B10 tak, že zaškrtnete text: **Věřící – hlásící se k církvi**, a pod tím napsali buď **Římskokatolická církev** nebo **Řeckokatolická církev** podle toho, které církve jste členem.

Možná si řeknete, že to není důležité, ale opak je pravdou. Čím méně katolíků se ke své církvi přihlásí, tím menší bude církev v očích státu. Stane se méně významným partnerem, s nímž se méně počítá a jehož hlas bude méně slyšet. Z minulého sčítání víme, že i když se téměř polovina obyvatel rozhodla na tuto otázku neodpovědět, státní úřady, média i společenské vědy číslo ze sčítání (1,082

mil.) považovaly za počet věřících či katolíků. Kolik dalších věřících a katolíků zůstalo ukryto v oné mlčících polovině sčítaných, se už nikdy nedozvíme.

Proti sčítání může být mnoho námitek. Jednou z nich je i názor, že církev je zkažená a zdiskreditovaná, a proto si nezaslouží, abych se k ní přihlásil. Ano,

The image shows a screenshot of a web form titled "Sčítání lidu 2021" (Census of the People 2021). The form is for the "Církev římskokatolická" (Roman Catholic Church) and "Církev řeckokatolická" (Greek Catholic Church). It asks respondents to provide their religious affiliation and church membership. The form includes a header with the logo of the "ČESKÁ BISKUPSKÁ KONFERENCE" (Czech Bishops' Conference) and the "církev.cz" website. The main heading is "Sčítání lidu 2021" in red. Below it, the text says "Zapojte se do online sčítání lidu od 27. března do 9. dubna" (Join the online census from March 27 to April 9). A note says "a nezapomeňte se přihlásit k Církvi římskokatolické" (and don't forget to register to the Roman Catholic Church). The form has two sections: one for the Roman Catholic Church and one for the Greek Catholic Church. Each section has a heading "Uved'te Vaši náboženskou víru (náboženský směr, hnutí, církev nebo společnost, ke které se hlásíte). Nepovinný údaj." (Enter your religious faith (religious direction, movement, church or community, to which you belong). Optional data). Below the heading is a checkbox "X Věřící – hlásící se k církvi, náboženské společnosti apod. Uved'te název" (Believers – belonging to a church, religious community, etc. Enter the name). There are two rows of input fields for the name: "C Í R K E V Ř Í M S K O K A T O L I C K Á" and "C Í R K E V Ř E C K O K A T O L I C K Á". Below the input fields are two checkboxes: "Věřící – nehlásící se k žádné církvi ani náboženské společnosti" (Believers – not belonging to any church or religious community) and "Bez náboženské víry" (Without religious faith).

lidská stránka církve nemusí pro každého přitažlivá, ale nepřestává být společenstvím více či méně hříšných lidí kolem Krista. Církev potřebuje obnovu stále, ale tím, že se od ní distancujeme, jí nepomůžeme. Přihlasme se k ní a pak se snažme především úsilím o vlastní svatost o její lepší kredit.

Pamatujme taky na Ježíšův příslib: *Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi* (Mt 10, 32).

Ještě jednou prosíme: přijměte výzvu vyslovit se ve **sčítání lidu**. Dejme najevo, že **jsme katolíci**. Řekněme společnosti: **Počítejte s námi**.

Ze srdce vám žehnají
biskupové Čech, Moravy a Slezska

POŘAD VELIKONOČNÍCH BOHOSLUŽEB VE STARÉ BOLESLAVI BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

Květná neděle - 28. 3. 2021

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

9:00 a 18.00

Pondělí Svatého týdne - 29. 3. 2021

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

9:00

Úterý Svatého týdne - 30. 3. 2021

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 18.00

Středa Svatého týdne - 31. 3. 2021

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 9:00

Zelený čtvrtek - 1. 4. 2021

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 18.00

Velký pátek - 2. 4. 2021

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE křížová cesta 15.00

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE velkopáteční obřady 18.00

---- ZMĚNA ----

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE, sobota 3. 4. 2020, 18.00

Boží hod velikonoční – neděle 4. 4. 2020

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 9.00 a 18.00

Pondělí velikonoční – 5. 4. 2021

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 9.00 a 18.00

Úterý, čtvrtek a pátek velikonoční

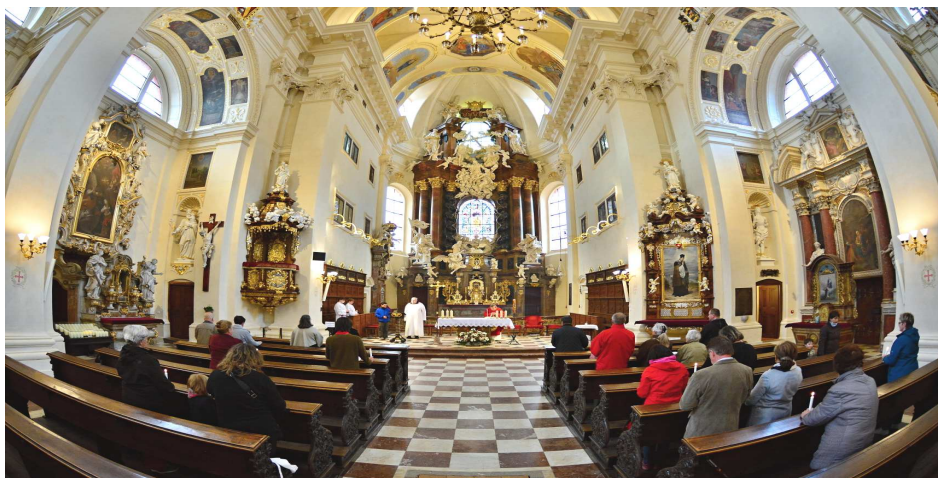
BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 18.00

Středa a sobota velikonoční

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 9.00

2. neděle velikonoční – 11. 4. 2021

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE 9.00 a 18.00

POŘAD BOHOSLUŽEB

**!!! ÚČAST NA BOHOSLUŽBÁCH JE PROCENTNĚ OMEZENA
PODLE MOMENTÁLNÍ SITUACE !!!**

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav

Společná **modlitba růžence** každou neděli v 8:30 hod.

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.
Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz
Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz
Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.*